पुण्याहे दीक्षा क्रयः प्रसव उत्थानम् ॥३१॥ तान्यत्र दीक्षा सोमक्रयः प्रसवः सुत्या उत्थानं समाप्तिः पुंहे विष्टिव्यतीपातादिज्योतिःशास्त्रनिषेध-वर्जिते सुदिने भवन्ति · यत एवं स्मरन्ति आभ्युदयिकः पदार्थः पुण्येऽहनि कर्तव्यः एतानि चाभ्युदयिकानीति ।

प्रक्रमोत्थाने विरोधे ॥३२॥ प्रक्रम आरम्भः उत्थानं समाप्तिः अथवा प्रंने एव पुण्याहे भवतः न सोमक्रयः सुत्या च · कुतः यत एतानि सर्वाणि पुण्याहे क्रियमाणानि सोमकालस्य विरोधे वर्तन्ते · सोमस्तु नियतदिनसाध्यः तत्र च क्रयसुत्ये नियतकाले यदि च क्रये सुत्याहे च पुण्याहप्रतीक्षा क्रियते तदा श्रुत्युक्तनियतकालविरोधो भवति · अतः प्रंत्याने आरम्भसमाप्तीऽएव पुण्याहे भवतः । स्मरणमप्येतावदेव आभ्युदयिकं पुण्याहे प्रारब्धव्यं समाप-नीयं च सोमश्चाभ्युदयिकः पदार्थः सोमक्रयादयो गुणभूता इति ।

न वाचोदितत्वात् ॥३३॥ पूर्वसूत्रं सर्वमप्यनुवर्तते · अथवा श्रुतिवि-रोधे प्रंत्यानेऽअपि पुण्याहे न भवतः · कुतः अचोंत्वात् न ह्येवं कुत्रापि वेदे चोदितम् यत्प्रक्रमोत्थाने पुण्याहे भवत इति स्मृतिश्चेयम् · अतो यत्र श्रुति-विरोधो न भवति तत्र स्मृत्यनुसारेण पुण्याहाद्यादरणीयमेव यदा तु नियत-कालत्वात्पुण्याहादौ गृह्यमाणे श्रुतिविरोधो भवति तदा पुण्याहानादरेण श्रुत्युक्ते मुख्ये काले आरम्भसमाप्ती कर्तव्ये । आपस्तम्बः एका दीक्षा तिस्र उपसदः पञ्चमीं प्रसुतस्तिस्रो वा दीक्षास्तिस्र उपसदः सप्तमीं प्रसुतश्चतस्रो वा दीक्षा तिस्र उपसदोऽष्टमीं प्रसुतो ऽमावास्यायां दीक्षा यज्ञनीये वा पौर्णमास्यां यज्ञनीये वा सुत्यमहरेतद्वा विपरीतं पौर्णमास्यां दीक्षा यज्ञनीये वामावास्यायां यज्ञनीये वा सुत्यमहरिति · काठके च अथाग्निष्टोमस्य पुण्याहे दीक्षा पर्वणि सुत्यामावास्ये वा सऽस्थिते दीक्षा पुण्याहे सुत्येति · मानवे च अमावास्यायां दीक्षेत यथा वा पर्वणि सुत्या स्यादिति ।

दीक्षासु यूपच्छेदनं यूपाङ्कृतिं प्राग्घुत्वा यूपान्ते वाग्निं मथित्वा दीक्षितस्याग्निहो-मप्रतिषेधश्रुतेः ॥३४॥ दीक्षाभ्यः प्राग्यूपाङ्कृतिं कृत्वा अथवा दीक्षिताग्नु-त्पत्तेः सोमार्थाग्न्युत्पत्तेः प्रागेव समारोपादपि प्रागेवेत्यर्थः अत्रैव सूत्रणात् ·